

af mine Meddelelser ere, det indrømmer jeg, hentede fra private Kilder; men jeg tillægger jo heller ikke disse Meddelelser den Værdi, som absolut vederhæftige statistiske Oplysninger vilde have. Det er, hvad jeg kan komme til ved Benyttelsen af de Materialer, som foreligge, som maatte ikke ere saa utvivlsomme, men som dog ere saa gode, at Enhver, der har set dem, maa indrømme, at nogen egentlig Dyrtdid ikke er tilstede nu. Den ærede Minister mente at kunne berolige os ved den Udtalelse, at selv om vi nu iaar gif med til en Fastsættelse af et nyt Dyrtdidstillæg for Embedsmændene, ja, satte et meget høiere Tillæg istedet, vilde han dog ikke deri se nogen Præcedens med Hensyn til vor Stilling til den Revision, der vil være at foretage til næste Aar af de vedkommende Lønninger. Men det er ingenlunde nogen Beroligelse for os, det er ikke nok. Naar Finantsministeren erklærede, at han ikke lader sig bevæge deraf, han betragter os som fuldstændig frie med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa tvivler jeg om, at det kan hjælpe Noget. Det er hele Opinionen, det kommer an paa. De øvrige Medlemmer fra de andre Partier, der ville have en stor Indflydelse, Landssthinget, Bladene, fort sagde hele Opinionen, vil slutte saaledes: De have for en Tid, da der ingen Dyrtdid eksisterede, erkendt, at det var billigt og rimeligt, at Embedsmændene op til 4,400 Kr. fik et anstændigt og et høit Tillæg, hvorledes kunne de saa gaa hen og tage det fra dem igjen, naar de skulde ordne deres Lønningsforhold for bestandig? De have jo indrømmet, at Embedsmændene skulle have det bestandig; hvad Mening var der saa deri? Jeg kan ikke se Andet, end at denne Argumentation er uimodstaelig. Ja, ganske vist haaber jeg, at jeg til den Tid skal kunne modstaa den; men jeg antager, at de ærede Medlemmer, der bære sig for den blødere Stemning, der gjør sig gjældende, ikke ville kunne modstaa dette Argument, naar den ærede Minister vil stille sig neutral, det vil sige, naar han ikke ligefrem vil hjælpe dem. Den ærede Finantsminister sagde nemlig, at han i Bestemmelsen under Nr. 2 paa denne Lov paa Finantsloven saae en Erkjendelse af, at Dyrtdiden var begyndt i 1872. Det er meget rigtigt. Han indrømmede, at denne Bestemmelse under Nr. 2 havde en Grund endm, men det skal jeg nu ikke komme ind paa. Denne Bestemmelse under Nr. 2 antydede tilbels, at denne Dyrtdid var begyndt i 1872, og det var den ogsaa; thi selve de Oplysninger, der følge med Regjeringens første Forslag om Dyrtdidstillæget, oplyste, at i 1872 var Dyrtdiden forsaavidt begyndt, som Priserne vare stegne med 10 pCt. Det er det, man maa huske paa. Dyrtdiden udviklede sig fra 1871—73. Det kan ikke nytte at komme med den gamle Historie, at Dyrtdiden havde udviklet sig, før de fik Tillæg. Det er ikke Tilfældet. Jeg holder mig til Regjeringens Oplysninger, som de foreligge i Rigsdagstidenden for

1872—73. Tillæg A. Spalte 2110 ff. Der oplyses, at i 1871 vare Priserne stegne $2\frac{1}{2}$ pCt. i 1872 10 pCt. og i 1873 20 pCt. Dyrtdidstillæget begyndte i 1871 og kulminerede i 1873, og ind i 1874 fik de Dyrtdidstillæget. Allerede i 1876 tror jeg, at Enhver maatte indrømme, at der ingen Dyrtdid var, og nu i 1878 er der ikke blot ingen Dyrtdid, men Priserne maa gennemgaaende paa mange Omraader betegnes som værende under Middelpriiser. Nu siger den ærede Finantsminister, at Landsthinget aldrig har betragtet det Dyrtdidstillæg som tilstrækkeligt. Jeg har læst Forhandlingerne i Landsthinget igjennem, da den ærede Finantsminister jo selv var Medforslagsstiller af det Forslag, som blev vedtaget i Landsthinget. Det blev indbragt af mig og nogle andre ærede Medlemmer og deriblandt — jeg tør vel nok nævne ham for de Herrer — det ærede Medlem for Thisted (Sagb). Han var med til at indbringe det tilligemed det daværende Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) og det ærede Medlem ved Siden af mig (Høgsbro). Det blev vedtaget i Landsthinget, men blev flyttet ud af Finantsloven og gjort til et særligt Lovforslag. Den ærede Conscilspræsident var selv Medforslagsstiller. Jeg har læst Forhandlingerne i Landsthinget igjennem og ser ganske vist, at en af Forslagsstillerne, en af Kjøbenhavn's Landsthingsmænd — jeg veed ikke, om jeg maa betegne ham som Redaktør af et af Kjøbenhavns ledende Blade — som var Odsfører for Forslaget, sagde, at det var et godt Forslag. Jeg har fulgt den nuværende Finantsministers Uttringer og ikke fundet nogen Beslagelse over, at det var for lidt. Den ærede Minister forholdt sig til det daværende Ministerium i sine Udtalelser gennemgaaende temmelig spydigt; men der var ingen misbilligende Uttringer over, at det i og for sig var for lidt. Som Forslagsstiller fandt han Intet i Forslaget, der opfordrede ham til særlig at give sin Harme og Bellagelse Luft. Er det da saa urimeligt, siger jeg, at vi nu, da Dyrtdiden er forbi, foreslaa det Samme, som man dengang foreslog at give til Embedsmændene, da Dyrtdiden var paa Hødepunktet. Det kan jeg ikke forstaa. Nu siger den ærede Finantsminister: man vidste ikke i 1873, hvorlange Dyrtdiden vilde vare; man havde Grund til at antage, at den vilde vare længe — men nu veed man jo, at den er forbi, og saa er det bedst, at vi rette det. Jeg kan ikke se Andet. Dernæst siger den ærede Minister angaaende denne Afklipping af Maximalgrænsen — thi han har imod, at vi røre Maximalgrænsen — hvorfor man nu netop vil gjøre det til Hovedpunktet. Det er ganske naturligt, thi ved at røre ved Procenterne, kommer man til at ramme den lille Embedsmænd, de smaa Familiefædre, der kun have Lidt og have ondt ved at komme ud af det med det, de have. Det vilde vi ikke. Men ved at røre ved Maximalgrænsen kommer man til a